

РЕШЕНИЕ

№ 3433

гр. София, 26.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав,
в публично заседание на 30.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **9555** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).
Образувано е по жалба Вх. № 37214/19.10.2022 г. по описа на АССГ, депозирана от К. Р. А. К., идентификационен номер на ФЛ [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [улица], №22, ет.5, ап. 10, ЧРЕЗ АДВ. И. М. срещу Решение № ПИ-251 от 01.07.2022 г. на заместник-директора на ТД на НАП С., в частта, с която е оставена без уважение жалба срещу отказ за погасяване по давност, обективиран в Разпореждане с изх. №С.-137-0006664/07.06.2022 г., издадено от М. Г. на длъжност старши публичен изпълнител към дирекция „Събиране“, ТД на НАП С..

С жалбата се иска отмяна на решението, в обжалваната част и на разпореждането като незакоонсъобразни, поради противоречие с материалния закон и неправилно прилагане на института на давността. По същество излага твърдения, че за да е налице спиране на давността на основание чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК постановлението трябва да е връчено на задълженото лице, което действие ПИ не е извършил, съответно давностният срок по чл. 171, ал. 1 от ДОПК не следва да се приема за спрял. Счита, че съобразно разпоредбата на чл. 196. ал. (2) АОПК, за да породи правно действие спрямо длъжника, включително прекъсване на въпросната 5 - годишна давност, препис от постановлението се изпраща на длъжника и на третите лица, засегнати от действията, а такова не сторено към 18.12.2019г. и няма доказателства за връчването му. Жалбоподателят иска произнасяне относно

съществуването на публичните вземания, като се постанови съдебен акт, с който да се отмени като незаконосъобразно и необосновано решението и съответно разпореждането, поради изтекла погасителна давност. Претендират се сторените в производството съдебно-деловодни разности.

Ответникът по жалбата, чрез упълномощения си процесуален представител, изразява становище за неоснователност на оспорването и иска решението да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София град след като обсъди доводите на страните и въз основа на представените по делото доказателства и вътрешно убеждение, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

От фактическа страна Съдът приема за установено:

Жалбоподателя К. Р. А. К., идентификационен номер на ФЛ [ЕГН] е длъжник по отношение на публични държавни вземания, произтичащи от Данъчна декларация по ЗДДФЛ 224391400571295/30.04.2014 г. за което е образувано изпълнително дело №190639474/2019 г. Жалбоподателя има изискуеми задължения, установени с годни изпълнителни основания общо в размер на 6 447,83 лв., в т.ч. главница в размер на 3 621,00 лв. и лихва в размер на 2 826,83 лв., считано към 27.06.2022 г., по изпълнително дело №190639474/2019 г.

Във връзка с установените задължения е издадено Съобщение за доброволно изпълнение изх.№ С.-048-0065612/03.04.2019 г. на основание чл.221 от ДОПК. Пак в тази връзка публичният изпълнител е издал Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. №С.-022-0120847/18.12.2019 г., с което е наложен заповест за товарен автомобил марка MAZDA, модел ЦХ 5, рег. [рег.номер на МПС] , рама № JMZKEN91800148905, двигател № SH30252478, година на производство 2013 г.

Постановлението е изпратено на Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, като с писмо изх.№ 190022-122-0023078/18.12.2019 г. (л.35) на Началника на КАТ-СДВР публичният изпълнител е уведомен, че на горепосоченото пътно превозно средство е наложен заповест от Отдел „Пътна полиция“ при СДВР на основание Постановление изх.№ 190022-122-0023078/18.12.2019 г., получено в ОПП СДВР (л.37). Съгласно отговор от СДВР заповестта върху превозно средство с регистрационен номер С., собственост на лицето е наложен на 23.12.2019 г.

На 03.06.2022 г. е подадено от К. Р. А. К., идентификационен номер на ФЛ [ЕГН] възражение за изтекла погасителна давност с вх. №04-94-К-23 по описа на ТД на НАП С..

По така подаденото възражение публичният изпълнител се е произнесъл с Разпореждане с изх. №С.-137-0006664/07.06.2022 г., връчено на 15.06.2022 г., с което е постановен отказ за прекратяване на производството по принудително изпълнение за Данъчна декларация по ЗДДФЛ 224391400571295/30.04.2014 г.

Недоволен от така издаденото разпореждане, жалбоподателя го е оспорил в частта, в

която е отказано прекратяване поради изтекла погасителна давност на вземанията по изп.дело №190639474/2019 г. В тази връзка административният орган е постановил процесното Решение № ПИ-251/01.07.2022 г., с което е оставил жалбата на К. Р. А. К. против отказа на старши публичния изпълнител без уважение.

При тези доказателства по делото Съдът прави следните правни изводи:

С жалбата се атакува акт, за който изрично е предвидено обжалване пред съд съгласно чл.268, ал.1 ДОПК. Обжалваното решение е връчено на жалбоподателката по електронен път на 03.10.2022 г., видно от приложената разпечатка (л.16). Жалбата е подадена по пощата на 10.17.2022 г., видно от пощенското клеймо на приложения плик (л.8), в законоустановения срок за оспорване на административния акт, от надлежно лице и при наличието на правен интерес от оспорване на акта, поради което се явява процесуално допустима.

Оспореното Решение № ПИ-251/01.07.2022 г. е постановено от компетентен орган по смисъла на чл.266, ал.1 ДОПК. От представената по делото Заповед № ЗЦУ-ОПР-5/15.03.2022 г. на Изпълнителния директор на НАП (л.17) се установява, че П. В. П. – Зам.-Директор на ТД на НАП-гр.С., е оправомощен да изпълнява правомощията на Директор на дирекцията при отсъствие на Директора на ТД на НАП-С..

Решението е издадено в изискуемата форма и е мотивирано, като в производството по издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обосновават самостоятелно основание за отмяна.

Спорът по делото е правен, като противоположните становища, поддържани от страните в настоящото производство, се отнасят до правилното приложение на материалния закон и се концентрира най-общо във въпроса погасени ли са по давност процесните задължения.

Погасителната давност е фактически състав, включващ период от време, през който носителят на едно субективно материално право бездействия, който състав поражда правото на задълженото лице да се позове на давността и да откаже изпълнение.

Съгласно чл.171, ал.1 ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Задълженията по Данъчна декларация по ЗДДФЛ 224391400571295/30.04.2014г., за период от 01.01.2013 г. до 31.12.2013 г. са изискуеми от 30.04.2014 г. Предвиденият петгодишен давностен срок в чл. 171, ал. 1 от ДОПК започва да тече от 1-ви януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, а именно 01.01.2015 г. В рамките на този петгодишен срок от 01.01.2015 г. до 31.12.2019 г. е издадено Постановление изх. №С.-022-0120847/18.12.2019 г. издадено е запорно съобщение на основание чл.201,ал.3 от ДОПК на 18.12.2019г. и съответно е наложен запор на 23.12.2019г.

Съдът намира, че правилно зам. директорът на ТД на НАП С. е приел, че в случая

давността е спряна в резултат на издаването на ПНОМ на 18.12.2019г., съответно издаването на запорно съобщение на основание чл.201,ал.3 от ДОПК на 18.12.2019г. и фактически наложен запор на 23.12.2019г. Законът не свързва спирането с издаването на акта за налагане на обезпечителни мерки от публичния изпълнител, а с реализацията на този акт, а именно – с действителното налагане на предвидените в акта обезпечителни мерки.

Доколкото в казуса се засяга наличието на обстоятелства, водещи до спиране на давността, Съдът съобрази същите съгласно правилото на чл.172, ал.1, т.5 ДОПК - давността се спира с налагането на обезпечителни мерки.

В тази връзка в чл. 172, ал. 1 от ДОПК ясно са описани хипотезите, при които давностният срок спира да тече : 1. когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година; 2. когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането; 3. когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването; 4. когато актът, с който е определено задължението, се обжалва; 5. с налагането на обезпечителни мерки; 6. когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение.

По отношение на възраженията на жалбоподателя, че Постановление изх. №С.-022-0120847/18.12.2019 г. за налагане на обезпечителни мерки не е редовно връчено и не може да предизвика правния ефект на спиране на давността по смисъла на чл. 172, ал. 1 от ДОПК, изрично е регламентирано в разпоредбата на чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК, че с налагане на обезпечителни мерки давността спира да тече, поради което същите са неоснователни.

Неоснователно е твърдението на жалбоподателя, че постановлението от 2019 г. е останало, като вътрешен документ на приходната администрация и не е породило никакви действия спрямо него. Нещо повече, видно от получения отговор от СДВР, вследствие на издадения акт е наложен запор, като същия е изпълнил изцяло правния си ефект - след наложената обезпечителна мярка, се забранява разпореждане с имуществото.

Съгласно чл. 201, ал. 3 от ДОПК запорът върху моторно превозно средство се налага с изпращане на запорно съобщение до Министерството на вътрешните работи. В конкретния случай видно от отговор от СДВР запорът върху превозно средство с регистрационен номер С., собственост на лицето е наложен на 23.12.2019 г. т.е. в рамките на 5 годишния срок, преди да изтече давността.

Доводите на жалбоподателя за изтекла давност на задълженията по Данъчна декларация по ЗДДФЛ 224391400571295/30.04.2014г. са неоснователни. Това е така, защото преди изтичане на давността са наложени обезпечителни мерки, представляващи запор върху товарен автомобил Мазда. В случая релевантните обстоятелства са изпращането на съобщение за наложения запор на ОПП-СДВР, като налагането на запора е потвърдено от надлежните органи на МВР.

Законът не обвързва налагането на обезпечение (в контекста на спиране давността), със съобщаване за наложените мерки на задълженото лице. В случая се цели процесуална изненада, за да не може длъжникът да се разпорежи с активите и по този начин да осуети изпълнението. Ето защо следва да се приеме, че давността е спряна с налагането на запора, а това основание за спиране към момента не е отпаднало. Доколкото по делото липсват доказателства, че към настоящия момент обезпечителните мерки са отменени, то давността по отношение на спорните задължения не е изтекла.

До момента на издаване на решението, по изложените съображения следва да се приеме, че не е изтекла и абсолютната 10-годишна давност на осн. чл.171, ал.2 ДОПК – за най-старото задължение тя започва да тече от 01.01.2015 г. и изтича на 31.12.2024г.

Недоказаното връчване на постановлението за налагане на обезпечителни мерки има значение с оглед изтичането на срока за неговото обжалване, но не и по отношение спирането на погасителната давност.

Поканата и съобщението за доброволно изпълнение не са насочени към никой от изпълнителните способи (с уговорката, че това не се отнася за случаите, в които обезпечителните мерки се налагат заедно с изпращане на съобщението) и нямат характера на действия по изпълнението по смисъла на чл. 172, ал. 2 ДОПК. Те имат уведомителен характер, не възлагат задължения и не засягат права на адресатите им, поради което и не подлежат на оспорване, за разлика от действията по изпълнението. В този смисъл е и Тълкувателно решение № 2 от 2013 г. на ОСГТК на ВКС относно това кои действия са изпълнителни и следователно прекъсват давността. Поради това може да бъде споделен изводът на ответния орган, че с налагането на обезпечителни мерки давността е била прекъсната и е започнала да тече нова 5-годишна давност.

Като е оставил без уважение жалбата срещу отказа на публичния изпълнител да отпише публичните вземания, административният орган е постановил законосъобразно решение, което следва да се остави в сила.

При този изход на делото в полза на ответната администрация следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв., определен по реда на чл. 78, ал. 8 от ГПК във връзка с § 2 от ДР на ДОПК във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ съобразно фактическата и правна сложност на спора.

Така мотивиран и на основание чл.268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, Съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. Р. А. К., идентификационен номер на ФЛ [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [улица], №22, ет.5, ап. 10, ЧРЕЗ АДВ. И. М. против Решение № ПИ-251 от 01.07.2022 г. на заместник-директора на ТД на НАП С., в частта, с която е оставена без уважение жалба срещу отказ за погасяване по давност, обективиран в Разпореждане с изх. №С.- 137-0006664/07.06.2022 г., издадено от М. Г. на длъжност старши публичен изпълнител към дирекция „Събиране“, ТД на НАП С..

ОСЪЖДА К. Р. А. К., идентификационен номер на ФЛ [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [улица], №22, ет.5, ап. 10, да заплати в полза на ТД на НАП-гр.С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. /сто лева/.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: